

KVINDEN OG SAMFUNDET.

»DANSK KVINDESAMFUND
KVINDERS POLITISKE
SAMT AT VIRKE TIL FREM-
-NE UDVIKLING, FOR DERES
-DGT ERHVERV OG FOR
I FAMILIE, SAMFUND OG STAT

FORMAAL ER AT ARBEJDE FOR
VALGRET OG VALGBARHED
-ME FOR KVINDERNES ALME-
-UDDANNELSE TIL SELVSTEN-
AT FORBEDRE DERES STILLING
UDG. AF DANSK KVINDESAMFUND

29. AARG.

30. JULI 1913.

No. 14.

George Eliot.

Vor Læsning.

Det er forbavsende, hvor denne berømte Forfatterinde er lidt kendt herhjemme, og hvor langt staar dog ikke hendes Bøger over mangfoldige af vore kvindelige og mandlige Skribenters.

Maaske nogle Oplysninger om den engelske Forfatterinde kunde gøre lidt til, at en af hendes fortrinlige Bøger, „Adam Bede“, som foreligger i fornyet Oversættelse, bliver mod-

taget og læst med den Interesse, den fortjener.

Thi George Eliots Bøger er ikke romantisk Hjernesvind, de er straalende Billeder af Livet selv, byggede paa de skaanselsløse Love om Aarsag og Virkning, de er som at se dybt i Sandhedens Spejl.

George Eliot hed egentlig Mary Ann Evans; hun blev født den 22de November 1819, fik en udmærket Op-

dragelse og Undervisning og viste allerede tidligt, at hun havde særegne og fremragende Evner. Allerede som Barn skrev hun Digte, og hun lærte senere at tale Fransk, Italiensk og Spansk, og hun læste med Glæde Græsk og Latin, endogsaa Hebraisk. Hendes Ungdoms store Arbejde var Oversættelsen af den berømte tyske Bog „Leben Jesu“ af David Frederik Strausz; en Bog, der løfter Sløret for Oldtidens og Middelalderens Mystik.

1854 blev hun gift med George Henry Lewes, den berømte Forfatter af „Physiology of Common Life“ og af „Goethes Liv og Levned“. Under sine Rejser i Udlandet skrev George Eliot Artikler til forskellige Tidsskrifter, og 10 Aar efter udkom hendes første Bog: „Scenes from Clerical Life“, i hvilken Anledning Charles Dickens skrev til den ham ubekendte Forfatter bl. a.:

„Jeg blev saa dybt rørt over de to første Fortællinger i den Bog, De var saa venlig at sende mig, at jeg haaber, De undskylder, at jeg skriver til Dem for at udtrykke min Beundring over Deres udmærkede Arbejde. Jeg har aldrig læst noget, der stod paa Højde med den Sandhed og Finhed, i Spøg som i Alvor, som i disse Fortællinger, de har gjort et ubeskriveligt Indtryk paa mig. — Dersom Deres Samvittighed tillader Dem at give Dem til Kende for mig, som den Mand eller Kvinde, der har skrevet saa henrivende, vil det være en stor Glæde for mig. Hvis ikke vil jeg bestandig bevare Deres følsomme Sjæl i kærlig Erindring og Agtelse. Deres trofaste Beundrer

Charles Dickens.

Den næste Bog var „Adam Bede“, som har følgende Tilegnelse: „Min